

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu – w sprawie z powództwa (...)

(...)w G. przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. o zapłatę kwoty 12.882,81 zł – zasądził od pozwanego (...)Spółka Akcyjna we W.

na rzecz powoda Z. G. kwotę 357,72 zł z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty (punkt 1. wyroku), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2. wyroku), zasądził od powoda Z. G.

na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W.

kwotę 3.342,56 zł tytułem zwrotu „kosztów zastępstwa prawnego” z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (punkt 3. wyroku)

oraz zwrócił pełnomocnikowi powoda kwotę 112,00 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego (punkt 4. wyroku).

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji w części – w zakresie punktu 2. co do oddalenia żądania pozwu w zakresie kwoty 6.873,01 zł oraz w całości w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (punkt 3. wyroku) – zostało zaskarżone przez Z. G.. Strona powodowa zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego:

naruszenie przepisów prawa materialnego:

art. 361 § 1 i § 2 kc w zw. z art. 822 § 1 kc w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w ustalonym stanie faktycznym sprawy nie istnieją podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za szkodę dochodzoną pozwem w postaci dalszych kosztów najmu pojazdu zastępczego i dalszego odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe,

art. 354 § 1 i § 2 kc w zw. z art. 362 kc i art. 826 § 1 kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że powódka przyczyniła się do zwiększenia szkody;

naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wyniku sprawy:

art. 227 kpc i art. 232 zd. 1 kpc w zw. z art. 286 kpc poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego powoda zgłoszonego w piśmie z dnia 22 listopada 2021 r. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego J. P., co miało wpływ

na wynik sprawy bowiem strona powodowa została pozbawiona możliwości wykazania, że pojazd w stanie po szkodzie przedstawiał niższą wartość rynkową niż ustalona cena aukcyjna, która w przekonaniu powoda była zawyżona;

art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy wniosków z niego niewynikających a mianowicie, że pojazd w stanie uszkodzonym przedstawiał wartość zaoferowaną na aukcji pozwanego, w sytuacji gdy w rzeczywistości pojazd ten na wolnym rynku udało się sprzedać powodowi za kwotę o wiele niższą niż cena aukcyjna,

art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy wniosków z niego niewynikających a mianowicie, że powód mógł zakupić nowy pojazd po wypłacie pierwszych środków przez pozwanego w dniu 3 grudnia 2019 r., w sytuacji gdy w tym czasie strona powodowa nie dysponowała kwotą równą poniesionej szkodzie, za którą mogłaby kupić następny (...) wobec czego najem pojazdu zastępczego w dalszym okresie był zasadny.

Podnosząc wskazane wyżej uchybienia Sądu Rejonowego w Kaliszu Z. G. domagała się zmiany wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna w W. na swoją rzecz dalszej kwoty 6.873,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(...) Spółka Akcyjna w W. nie zajął żadnego stanowiska w przedmiocie apelacji Z. G..

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony powodowej okazała się być częściowo zasadną co – w oparciu o przepis art. 386 § 1 kpc – skutkować musiało zmianą zaskarżonego wyroku w odniesieniu do tej części żądania Z. G., której słuszność została odmiennie (aniżeli uczynił to Sąd pierwszej instancji) oceniona przez Sąd odwoławczy.

Pomimo pewnej wadliwości w sformułowaniu przez stronę skarżącą (Z. G.) pierwszego ze stawianych Sądowi Rejonowemu zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 227 kpc w zw. z art. 232 zd. 1 kpc w zw. z art. 286 kpc), podzielić należy słuszność zarzucanej Sądowi pierwszej instancji nieprawidłowości dotyczącej przebiegu postępowania. Podnieść bowiem należy, iż sąd nie może dopuścić się obrazy przepisu

art. 232 zd. 1 kpc, ponieważ odnosi się on do obowiązków stron, nie zaś do czynności sądu. Norma art. 232 zd. 1 kpc wskazuje bowiem jedynie na ciężar dowodu w znaczeniu procesowym a więc obowiązek przedstawiania faktów i dowodów przez strony – nie stanowi ona podstawy wyrokowania sądu i nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07, Lex nr 465919, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2003 r., II CK 367/02, Lex nr 148674, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 września 2022 r., I AGa 135/20,

Lex nr 3418590). Z tych względów zarzucanie Sądowi pierwszej instancji naruszenia przepisu art. 232 zd. 1 kpc było wadliwe. Z kolei odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu

art. 227 kpc, podnieść należy – w ślad za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2023 r. (I PSKP 19/22, Lex nr 3537873) – że przepis ten samodzielnie nie może być przedmiotem naruszenia przez sąd, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów,

które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 357/09, Lex nr 574526, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 października 2007 r., I ACa 731/07, Lex nr 370879). Przyjmuje się zatem, że sam art. 227 kpc nie może być podstawą skutecznego zarzutu bez równoczesnego powołania się na uchybienie innym przepisom postępowania, istotnym dla podejmowania decyzji procesowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2015 r., II PK 218/14,

Lex nr 1797090). W przedmiotowej sprawie Z. G. upatrywała naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 227 kpc w powiązaniu z przepisem art. 286 § 1 kpc, zarzucając Sądowi pierwszej instancji brak rozpoznania jej wniosku dowodowego (zgłoszonego w piśmie z dnia 22 listopada 2021 r.) o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego J. P. co – w ocenie skarżącej – miało wpływ na wyniku sprawy bowiem została ona pozbawiona możliwości wykazania że pojazd w stanie po uszkodzeniu przedstawiał niższą wartość rynkową niż ustalona cena aukcyjna, która – w przekonaniu skarżącej – była zawyżona.

Wobec braku rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Kaliszu wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego J. P. (mającego na celu ustalenie wartości pozostałości pojazdu - wartości tzw. wraku - marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu uszkodzającym z udziałem tego (...) z dnia 25 listopada 2019 r.) zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów art. 227 kpc w zw. z art. 286 kpc okazał się uzasadniony co skutkowało – w oparciu o postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 sierpnia 2023 r. – konieczność realizacji tego wniosku Z. G. w postępowaniu odwoławczym. Konsekwencją zaniechania przeprowadzenia przez Sąd pierwszej instancji dowodu z

uzupełniającej opinii biegłego J. P. było naruszenie przez Sąd Rejonowy w Kaliszu przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez błędne przyjęcie jakoby wartość uszczerbku powoda związanego z wydatkami dotyczącymi likwidacji uszkodzeń pojazdu marki (...) zamykała się kwotą 15.695,61 zł – odpowiadającą różnicy pomiędzy (ustaloną w oparciu o wycenę kalkulacyjną) wartością tego samochodu bezpośrednio przed zdarzeniem szkodzącym (kwota 26.500,00 zł) a wartością pozostałości samochodu Z. G. (określoną na podstawie ceny uzyskanej w wyniku aukcji organizowanej na platformie internetowej (...)) – kwota 10.804,39 zł).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy – czego żadna ze stron tego procesu nie kwestionowała – rozmiar szkody Z. G. związanej z uszkodzeniami jej auta wyznacza, z racji wystąpienia tzw. szkody całkowitej (koszty likwidacji uszkodzeń przekraczały bowiem wartość samochodu sprzed zdarzenia szkodzącego), różnica

pomiędzy wartością pojazdu sprzed zdarzenia będącego źródłem uszczerbku powoda a wartością jego pozostałości. Oczywistym jest, iż dla prawidłowego ustalenia wysokości uszczerbku przy zastosowaniu metody dyferencyjnej oba składniki tej matematycznej operacji (ich wartość – wysokość) powinny być ustalane w oparciu o te same kryteria. Tymczasem przyjęty przez Sąd Rejonowy sposób ustalenia wysokości odszkodowania uchybia

tym zasadom przez co jego wynik – z gruntu – jako oparty na błędnym założeniu nie może wyznaczać rozmiaru naprawienia szkody Z. G.. Nie do zaakceptowania

jest bowiem sytuacja, w której wartość rynkowa pojazdu w stanie nieuszkodzonym jest ustalana na podstawie programu eksperckiego poprzez matematyczne wyliczenie przy zastosowaniu różnorodnych korekt zaś wartość tego samego pojazdu po zdarzeniu szkodzącym

(a więc w stanie uszkodzonym) - w oparciu o hipotetyczną (bo w żaden sposób nie urzeczywistnioną wskutek braku transakcji sprzedaży) i oderwaną od matematycznych wyliczeń ofertę zakupu pojazdu. Zastosowanie takiej metody ustalenia wysokości odszkodowania poprzez uwzględnienie obu składników matematycznych wyliczeń ustalonych różnymi metodami, nie doprowadzi do miarodajnych wyników.

Niezależnie od tego podnieść trzeba, iż z racji braku skutecznej transakcji sprzedaży pozostałości uszkodzonego auta nie sposób jest przyjmować wartości ofertowej

jako reprezentatywnej dla określenia wartości pozostałości auta. Oferta zakupu wraku jaka została złożona na aukcji internetowej – z racji braku zawarcia umowy sprzedaży pozostałości (i to niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy) – pozostawała przez cały czas jedynie propozycją ich nabycia przez składający tę ofertę podmiot. Brak jest więc podstaw

do ustalania wartości pozostałości pojazdu w oparciu o dane uzyskane z platformy internetowej gdyż one bazowały jedynie na możliwej (hipotetycznej – nie zaś realnej) do uzyskania ceny

z tytułu sprzedaży pozostałości. Orzecznictwo sądowe potwierdza słuszność wniosku iż cena oferowana na aukcji internetowej, w sytuacji gdy nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

nie może stanowić podstawy do ustalenia wartości pozostałości. Brak jest pewności, iż cena sprzedaży wynikająca z najkorzystniejszej oferty faktycznie zostałaby zapłacona.

Z tych względów dla ustalenia wysokości uszczerbku Z. G. związanej z uszkodzeniem, będącego jej własnością (...) marki (...), istotnego znaczenia nabierało określenie wartości tego (...) bezpośrednio po szkodzie z dnia 25 listopada 2019 r.

w oparciu tę samą metodę, przy pomocy której wyznaczono jego wartość przed zdarzeniem szkodzącym, tj. na podstawie programu eksperckiego. Tego rodzaju stanowisko wyraźnie uwydatnia potrzebę realizacji przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego strony powodowej zawartego w piśmie jej pełnomocnika z dnia 22 listopada 2021 r. (k. 131 akt sprawy)

o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego J. P. zaś zaniechanie uczynienia zadość tej powinności (co znamienne – Sąd pierwszej instancji w ogóle

nie rozstrzygnął tego wniosku dowodowego powoda) skutkowało – wobec błędnej oceny dowodów – naruszeniem przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 kpc prowadzącym do niewłaściwego rozstrzygnięcia sprawy.

Biorąc pod uwagę tę okoliczność, iż – na co wskazuje opinia biegłego J. P. (w tym także uzupełniająca) – wartość pojazdu Z. G. przed zdarzeniem z dnia 25 listopada 2019 r. wynosiła 26.500,00 zł zaś wartość pozostałości tego samochodu – 9.600,00 zł, stwierdzić trzeba iż rozmiar tego rodzaju uszczerbku poszkodowanej zamyka się kwotą 16.900,00 zł (26.500,00 zł – 16.900,00 zł). Zważywszy zaś fakt, iż (...) Spółka Akcyjna w W. zrefundował tę postać szkody strony powodowej w rozmiarze kwoty 15.736,61 zł, należne Z. G. odszkodowanie powinno zamykać się kwotą 1.163,39 zł (16.900,00 zł – 15.736,61 zł). Podnieść jednak należy, iż Z. G. – co wynika z uzasadnienia pozwu – tytułem naprawienia szkody związanej z nieprawidłowościami jakie wskutek zdarzenia z dnia 25 listopada 2019 r. wystąpiły w (...) marki (...) domagała się zapłaty kwoty 663,39 zł. Biorąc pod uwagę tę okoliczność, treść przepisu art. 321 § 1 kpc oraz uwzględniając fakt, iż w ramach postępowania przed Sądem pierwszej instancji strona powodowa nie uzyskała refundacji z tego tytułu w jakiegokolwiek wysokości, właściwym było uwzględnienie jej żądania w zakresie kwoty 663,39 zł. Tym samym – w zakresie w jakim pominięto odpowiedzialnością strony pozwanej refundację uszczerbku obejmującego uszkodzenia (...) Z. G. co do kwoty 663,39 zł – słusznym okazał się zarzut strony powodowej naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego – przepisów art. 361 § 1 i 2 kc oraz art. 822 § 1 kc i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2500).

W odniesieniu do kosztów najmu pojazdu zastępczego za częściowo uzasadniony należało uznać zarzut apelacji naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 233 § 1 kpc w zakresie w jakim Sąd Rejonowy przyjął brak zasadności refundacji przez (...) Spółka Akcyjna w W. tego rodzaju wydatków za dalszy 7. dniowy okres po wypłacie pierwszej części odszkodowania z tytułu stwierdzonej w (...) marki (...) szkody całkowitej. Nie sposób natomiast podzielić słuszności tego zarzutu w pozostałej części, tj. w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji przyjął możliwość zakupu nowego pojazdu przez poszkodowaną Z. G. po upływie tygodniowego terminu od daty uzyskania pierwszej transzy odszkodowania z tytułu uszkodzeń (...) marki (...).

Dla takiej oceny tego zarzutu apelacyjnego istotne pozostaje bowiem to, iż (...) Spółka Akcyjna w W. w dniu 3 grudnia 2019 r. dokonał refundacji wydatków związanych z uszkodzeniami auta poszkodowanej – w tej bowiem dacie pozwany ubezpieczyciel wypłacił Zenobii Grzybowskiej – w oparciu o decyzję z dnia 29 listopada 2019 r. – należność w kwocie 14.136,61 zł. W sytuacji więc kiedy Z. G. ostatecznie nabyła – w zamian uszkodzonego – pojazd o wartości 1.900,00 € (euro – 8.439,23 zł netto; 10.380,25 zł brutto), nie sposób jest twierdzić iż uzyskana kwota odszkodowania w ramach pierwszej wypłaty (w dniu 3 grudnia 2019 r.) nie była wystarczającą dla zakupu takiego samochodu. Bez znaczenia pozostaje tutaj okoliczność zakupu przez poszkodowaną (...) w miejsce uszkodzonego dopiero w lipcu 2020 r. – Z. G. mogła bowiem nabyć taki pojazd bezpośrednio po wypłacie przez pozwanego odszkodowania w wysokości 14.136,61 zł. Znamienne pozostaje również i to, że uszkodzony pojazd marki (...) charakteryzował się rocznikiem 2012 gdy tymczasem nabyte (...) zostało wyprodukowane w 2016 r. – oznacza to, że poszkodowana mogła nabyć (...) o właściwościach zbliżonych do uszkodzonego (w szczególności gdy chodzi o wiek (...)) za jeszcze niższą cenę aniżeli tę, którą wydatkowała na nabycie (...) w miejsce uszkodzonego. Skoro więc (...) miała możliwość nabycia (...) w miejsce tego, który uległ uszkodzeniu wskutek zdarzenia szkodzącego z dnia 25 listopada 2019 r. już po wypłacie przez stronę pozwaną pierwszej transzy odszkodowania

(to – jak już wcześniej wskazano – miało miejsce w dniu 3 grudnia 2019 r.), dla oceny zasadności roszczenia o zwrot wydatków związanych z najmem auta zastępczego bez znaczenia pozostawał fakt dalszej refundacji uszczerbku poszkodowanej związanej z uszkodzeniami jej (...) marki (...) (wyplata kwoty 1.600,00 zł w oparciu o decyzję z dnia 24 sierpnia 2020 r.). Skoro więc (...) Spółka Akcyjna w W.

w dniu 3 grudnia 2020 r. dokonał refundacji uszczerbku Z. G. obejmującego uszkodzenia jej (...) w stopniu umożliwiającym nabycie przez poszkodowaną innego (w miejsce uszkodzonego) pojazdu – przyjmując maksymalnie tygodniowy termin na podjęcie przez Z. G. działań zmierzających do zakupu (...) (okres do dnia 10 grudnia 2019 r.) – stwierdzić należy zasadność używania przez poszkodowaną (...) zastępczego do ostatnio wskazanej daty. Tym samym najem pojazdu zastępczego po dniu 10 grudnia 2019 r. – jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy – nie mógł zostać oceniony za usprawiedliwiony zaś używanie w tym czasie takiego pojazdu przez Z. G. właściwie zostało ocenione przez Sąd pierwszej instancji jako zachowanie poszkodowanej prowadzące do nieuzasadnionego zwiększenia rozmiarów uszczerbku przez co wydatki związane z najmem samochodu zastępczego po dniu 10 grudnia 2020 r. nie mogły podlegać refundacji. Z tych względów zarzut apelującego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów art. 354 kc, art. 362 kc oraz art. 826 § 1 kc był chybiony.

Przyjęcie zasadności najmu (...) przez (...) w okresie do dnia 10 grudnia 2019 r. – wobec faktu, iż (...) Spółka Akcyjna w W. dotychczas zrefundował tego rodzaju (uzasadnione) wydatki Z. G. w rozmiarze kwoty 1.527,00 zł (dotyczyły one – co pomija strona pozwana w odpowiedzi na pozew – najmu (...) pochodzącego od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa w J.

w oparciu o fakturę (...) z dnia 9 grudnia 2019 r. i obejmowały także kwotę 132,00 zł tytułem podstawienia i odbioru samochodu) jak również przy uwzględnieniu tego, iż najem kolejnego (...) (pochodzącego od G. K. i S. G. – współników spółki cywilnej (...) w C.) rozpoczął się w dniu 7 grudnia 2019 r. – prowadzi do wniosku odnośnie słuszności naprawienia tego rodzaju szkody Z. G. w odniesieniu do dalszych 4. dni używania auta zastępczego (okres od dnia 7 grudnia 2019 r. do dnia 10 grudnia 2019 r.). Wysokość błędnie ocenionego przez Sąd Rejonowy jako niezasadnego tego roszczenia poszkodowanej (co uzasadnia przyjęcie słuszności zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji, poza wskazanym już wyżej przepisem art. 233 § 1 kpc, także przepisów prawa materialnego – przepisów art. 361 § 1 i 2 kc oraz art. 822 § 1 kc i art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) zamyka się łączną kwotą 620,00 zł. Zważywszy bowiem należy iż (...) Spółka Akcyjna w W. – na co wskazuje treść odpowiedzi na pozew – nie podważał wysokości dobowej stawki najmu na poziomie kwoty 155,00 zł netto.

Wszystkie – wyżej wskazane względy – uzasadniają (w oparciu o przepis art. 386 § 1 kpc) zmianę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w punkcie 2. zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) w G. dalszą kwotę 1.283,39 zł (obejmującą dalszą refundację szkody powoda związanej z uszkodzeniami (...) marki (...) oraz kwotę 620,00 zł (stanowiącą naprawienie dalszej części uszczerbku Z. G. dotyczącego najmu (...)) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Brak zasadności zarzutów apelacyjnych w pozostałym zakresie skutkowało – na podstawie przepisu art. 385 kpc – oddalenie środka odwoławczego złożonego przez Z. G..

Reformatoryjny charakter rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego stwarza konieczność zmiany – zawartego w zaskarżonym wyroku – postanowienia o kosztach postępowania przed Sądem Rejonowym. Biorąc pod uwagę

tę okoliczność, iż strona powodowa domagała się zapłaty łącznej kwoty 12.882,81 zł zaś jej roszczenia zostały uwzględnione w kwocie 1.641,11 zł (kwota 357,72 zł w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz w wysokości 1.283,39 zł w ramach postępowania odwoławczego), stwierdzić trzeba iż Z. G. wygrała sprawę przed Sądem Rejonowym w 12,74 %

(1.641,11 zł : 12.882,81 zł). Zważywszy zaś fakt, iż strona powodowa poniosła w postępowaniu przed Sądem Rejonowym wydatki z tytułu kosztów procesu w łącznej wysokości 6.255,00 zł (kwota 750,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej

od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika, kwota 3.600,00 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika procesowego Z. G. oraz łączna

kwota 1.888,00 zł stanowiąca zaliczki uiszczone na poczet wynagrodzeń biegłych – w zakresie w jakim kwoty te zostały wykorzystane na pokrycie należności z tego tytułu) a (...) Spółka Akcyjna w W. – w łącznej wysokości 3.617,00 zł

(kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika oraz kwota 3.600,00 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika procesowego (...) Spółka Akcyjna w W.), w ostatecznym rozrachunku Z. G. zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi procesowemu – z tytułu kosztów postępowania – należność w wysokości 2.359,31 zł

($9.872,00 \text{ zł} \times 87,26 \% = 8.614,31 \text{ zł}$; $8.614,31 \text{ zł} - 6.255,00 \text{ zł} = 2.359,31 \text{ zł}$).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 kpc przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdzielenia. Mając na względzie fakt, iż apelacja Z. G. została uwzględniona w zakresie łącznej kwoty 1.283,39 zł,

co – wobec wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej 6.873,01 zł – uzasadnia wniosek, stosownie do którego strona powodowa wygrała postępowanie odwoławcze

w zakresie 18,67 % (1.283,39 zł : 6.873,01 zł).

Koszty postępowania odwoławczego obejmowały wyłącznie wydatki z tego tytułu poniesione przez stronę skarżącą (powoda); strona pozwana, nie składając odpowiedzi

na apelację, nie poniosła żadnych kosztów w postępowaniu apelacyjnym. Wydatki z tytułu kosztów postępowania odwoławczego jakie zostały poniesione przez Z. G. obejmowały: opłatę od apelacji w wysokości 400,00 zł (ustalanej na podstawie przepisów

art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1144 z późn. zm.), wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony powodowej w wysokości 900,00 zł (określonej w oparciu o przepis § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1935) oraz wydatki w wysokości 619,63 zł (część zaliczki uiszczonej przez Z. G. na poczet wynagrodzenia biegłego); łączne koszty postępowania przed Sądem odwoławczym jakie zostały poniesione przez stronę powodową zamknęły się sumą 1.919,63 zł. Uwzględniając wynik postępowania odwoławczego (wygrana Z. G. w 18,67 %), w ostatecznym rozrachunku (...) Spółka Akcyjna w W. zobowiązany jest zwrócić stronie powodowej z tytułu kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji w wysokości 358,39 zł ($1.919,63 \text{ zł} \times 18,67 \% = 358,39 \text{ zł}$).

Pozwanego – zobowiązanego do zwrotu stronie powodowej należności z tytułu kosztów postępowania - obciąża również (mająca swe oparcie w przepisie art. 98 § 1¹ kpc) powinność płatności ustawowych odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty z tego tytułu za okres

od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

O zwrocie stronie powodowej nadpłaconej części zaliczki (w zakresie w jakim jej kwota

nie została wykorzystana na pokrycie wynagrodzenia biegłego w związku z opinią sporządzona w postępowaniu odwoławczym – w kwocie 180,37 zł) orzeczono na podstawie przepisu

art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – przez PI.